

Calm și blajin, deschis la suflet, de o liniște plină de evlavie pe care nimeni nu i-o putea clătina, puțin la trup, meditativ, așa l-am cunoscut pe Părintele Adrian Făgețeanu, monahul de la Mănăstirea Putna, Ciorogârla iar în momentul când scriu la Mănăstirea Antin Ivireanul.

Obrajii supti, de o paloare discretă, sugera sublima taină a unei frumuseți interioare deosebite. L-am întâlnit la colonia de muncă Peninsula-Canal. Originar din Bucovina, tatăl său a fost preot.

Ne-am împrietenit repede și ne-a legat sufletește pentru totdeauna. Avea facultatea de drept și înainte de preoție din ordin a lucrat ca ofițer de poliție.

Părintele Adrian povestește că în timpul războiului sfânt pentru Basarabia și Bucovina a fost concentrat și trimis pe câmpul de luptă. Era logodit. La retragerea armatelor albastre, unitatea sa a fost încercuită la cotul Donului, iar el cade rănit grav. Un avion german aterizează chiar în preajma sa pentru a culege răniții. Este urcat și el în avion. Părintele încă nu-și pierduse cunoștința. Lucid și stăpân pe judecată, conștient de situația gravă în care se afla, considera că aterizarea avionului e o minune și dacă se va însănătoși se hotărăște ca restul de zile să-l trăiască în Biserică, slujind la altar fiindcă sunt zile date de la Dumnezeu pentru a le trăi în biruință, în slujba lui Hristos.

Intră în comă și după zece zile se trezește și vede că se află internat într-un spital din București. Își amintește de tot prăpădul prin care a trecut, precum și de hotărârea sa. După restabilirea totală va fi externat și conform hotărârii pleacă la Mănăstire.

Se va preoți. Logodnica îl aștepta cu devoțiune și trimite pe fratele său la Mănăstire pentru a-i comunica că îl așteaptă. Părintele mulțumește pentru gestul și statornicia cu care l-a așteptat, cere iertare și spune că a luat o hotărâre sfântă într-un moment de mare cumpănă pentru viața sa și a depus un vot sacru pe care nu-l mai poate încălca. La plecare, fratele logodnicei vrea să-i lase portretul feței -o fotografie mare- pentru a medita la întoarcerea sa. Părintele refuză cu tărie să primească tabloul cu chipul fetei, căci nimic nu-i mai poate clătina hotărârea.* Acestea au fost împrejurările când mort fiind, și adus iar la viață, s-a hotărât să îmbrace haina monahală.

Tatăl său murise. Când a venit la casa părintească ca să-și vadă mama, îmbrăcat în haină

preotească, aceasta l-a privit cu mare bucurie spunându-i: *"Sunt fericită pentru drumul ales și cred că sufletul părintelui tău se bucură acolo în cer"*

. Când era copil mărișor tatăl lui l-a bănuț că fumează în ascuns și l-a muștrat cu cuvinte aspre. Băiețanul de atunci fiind de o sensibilitate deosebită, învinuit pe nedrept, a intrat în conflict cu tatăl îndepărtându-se temporar de biserică. Acum savarsitu-s-a mare împăcare. Am discutat mult și de toate cu Părintele Adrian. Îl îmi spunea:

"Frate Petrică, trăim vremuri grele și cu urmări deosebit de rele. Surghiunul nostru e de lungă durată. Noi legionarii am stat în bătaia tuturor uraganelor. Mulți camarazi și tineri au trecut în odihnă veșnică. Astăzi Biserica lui Hristos e smulsă din matca virtuților strămoșești. Omul buimăcit, nu mai are personalitate, nu mai are voință, e scos din cumpătul firesc. Puțin câte puțin lunecăm în abisul marilor anulări a tot ceea ce a fost odată necinstind și pângărind altarul."

Când voia să cunoască aprecierile mele despre cineva care caută să intre în anturajul nostru îmi spunea: *"Frate Petrică, ce poți să-mi spui despre cutare om, îl cunoști? Dar să-mi dai răspunsul repede căci primul gând vine de la Dumnezeu, după aceea intervine omenescul și subiectivismul."* A venit apoi timpul despărțirii. Eu am plecat spre vaiete necunoscute la capul Midia, Părintele a rămas la Peninsula. O certitudine stăpânește de atunci inima mea: ori de câte ori vin bezne peste om, Dumnezeu îi vine în ajutor. Părintele Adrian a fost un trimis scump. Din multa bogăție a inimii sale și din marea lui înțelepciune m-am înaripat cu noi puteri sufletești pentru bătălii viitoare.

(Petru Baci, Răstigniri ascunse. Mărturii, vol. 1, p. 274-276)

---

* *"Iisus a răspuns: „Adevăr vă grăiesc: Nu este nimeni care să-și fi lăsat casă sau frați sau surori sau mamă sau tată sau copii sau țarine pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească însutit - acum, în vremea aceasta de prigoniri - case și frați și surori și mame și copii și țarine; iar în veacul ce va să vină, viață veșnică."* (Ev. Marcu 10: 29-30)